

tướng tượng là nàng vẫn quần quít lấy tờ báo, cặp mắt to và đen nâu gọi cảm vẫn cúi xuống trang giấy đen đặc chữ mà chẳng đọc chữ nào. Và Chu-Yao, cha nàng, vẫn bản khoăn với cây bút chì và tờ giấy đen đặc chữ số và công thức toán học ngoằn ngoèo...

Bên tay trái, đám hành khách mặc đồ đen, sơ mi trắng tiếp tục ngồi yên như tượng đá. Tưởng như pho tượng của Lenin chễm chệ giữa Công trường Đổ ở Mạc tư khoa cũng chỉ bất động đến thế là cùng. Dường như tuân theo một nhà đạo diễn vô hình, phái đoàn «địa chất gia» Trung cộng đều dựa lưng vào ghế, vẻ mặt suy tư. Không thấy ai hút thuốc. Cũng không thấy ai đứng dậy. Và nhất là không thấy ai cất tiếng gọi nữ tiếp viên. Văn Bình có cảm tưởng là họ không bao giờ biết khát, hoặc đói bụng. Nữ tiếp viên bưng đến món gì, họ đều dùng món ấy, không bỏ dở song không xin thêm.

Bọn vệ sĩ «tủ gương» ngồi một đống phía sau có vẻ hoạt động hơn. Tuy nhiên, họ cũng không hoạt động bằng miệng như phần đông các vệ sĩ tây phương. Họ chỉ hoạt động bằng mắt. Cặp mắt sáng quắc núp dưới lông mày rậm rì của họ luôn luôn nhìn ngang, nhìn dọc. Chốc chốc cả bọn lại nhìn về phía hai cha con Chu-Yao, như thể họ sợ trường đoàn Chu-Yao hóa thành con muỗi bay mất.

Nhưng đầu Chu-Yao hóa thành con muỗi như

Tề thiên đại thánh thì họ cũng tìm ra trong chớp mắt. Vì muỗi đập cánh bay phải gây ra tiếng rè rè. Tiếng thở trong phi cơ cũng còn nghe được hưởng hồ tiếng đập cánh rè rè của chú muỗi...

Tuy nhiên Văn Bình không tin là bọn vệ sĩ chăm chú nhìn Chu-Yao với mục đích bảo vệ an ninh. Chắc hẳn họ mượn cơ nhìn chủ nhân để liếc trộm ái nữ đẹp như tiên nga của chủ nhân đấy thôi. Vì bằng đuôi mắt Văn Bình nhận thấy mấy tên «tủ gương» nuốt nước bọt. Họ nuốt nước bọt một cách khó khăn, mạch máu hai bên thái dương căng phồng, chứng tỏ sự thèm muốn trong cơ thể đang dâng cao tột độ. Văn Bình tự nhủ dầu sao họ cũng là người, con người ở Hoa lục lại khao khát đàn bà đẹp hơn con người ở mọi nơi nào khác trên trái đất.

Nhóm mặt vụ sô viết ngồi hàng ghế sau cùng, gần đuôi phi cơ. Khorút dang lui lui với cái máy ảnh, còn Vélana vẫn đẹp, vẫn ngon lành hơn bao giờ hết.

Văn Bình thở dài nhẹ nhẹ. Phi cơ đang bay trên không phận Nam tư. Lòng chàng bỗng dưng xao xuyến lạ thường. Trong quá khứ, có lần chàng đã nhìn trộm hành khách trên phi cơ bằng kẽ hở mũ phớt và bằng đuôi mắt như vậy. Hồi ấy, chàng đáp phi cơ quân sự chở một đoàn chính khách chống cộng ở vùng ban-kăng đến Ý đại lợi. Trong số hành khách cũng có những người

đàn bà tuyệt đẹp. Đẹp đến nỗi chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ xáy xảm mặt mày. Văn Bình không sợ bị xáy xảm, song chàng không dám nhìn thẳng vì hơi ói, họ đều là gái có chồng, và chồng họ đều là ông bự. Thèm quá không biết làm cách nào chàng giả vờ ngủ, úp mũ lên mặt để nhòm trộm.

Hồi ấy, chàng mất hồn cả tháng. Vì người đẹp cũng có cảm tình với chàng mà không thể nào ngả vòng tay chàng trên máy bay. Thật ra, chàng đã có cơ hội mượn trôn và làm tình trong sự lên lút. Nhưng chính sự lên lút ấy đã làm chàng thêm muốn hơn lên.

Đàn bà ở Trung-Âu không yêu thì thôi, một khi đã yêu thì yêu như vũ bão. Có lẽ vì họ uống nhiều la-ve và nhất là rượu vang. Tuy nhiên, đàn bà Hung gia lợi nổi tiếng về tình ái hơn hết. Nổi tiếng, không những ở Âu châu mà còn trên cả thế giới nữa. Sở dĩ Văn Bình xoắn sis với gái Hung phần nào cũng vì trong nhóm người lưu vong hồi ấy có một phụ nữ Hung yêu chàng, nhưng phần lớn cũng vì chàng đã có nhiều kinh nghiệm bản thân. Hề qua phương tây chàng đều lần mò tìm đàn bà Hung, họ không lạnh lùng như đàn bà Anh-tham lam như đàn bà Pháp, cứng đơ như đàn bà Đức, dễ dãi đến mức phát ón như đàn bà Thụy điển, Đan mạch, khô khan như đàn bà phía nam biển Địa trung hải. Phụ nữ Hung yêu bằng một thứ tình

mãnh liệt nhưng lại êm ái và dai bền...

Thứ tình kỳ lạ này cũng do phong thổ mà ra. Vì Hung là quốc gia có rượu vang ngon kinh khủng. Ngon hơn vang ngon nhất của Pháp nữa. Hàng năm Hung sản xuất 4 triệu hêtolit vang. Đệ nhất tửu của Hung mang cái tên nên thơ là tôkay.

Dân lưu linh của Pháp thường khoe khoang rằng vang Hung ngon là do người Pháp du nhập. Điều này hoàn toàn không đúng. Cây nho đặc biệt của Hung đã mọc từ mấy ngàn năm trước trên đồi núi. Uống vang ở Hung phải tuân theo một thủ tục nên thơ: ly mở đầu, khách sẽ uống loại nhẹ, khách sắp cáo từ chủ sẽ mời một ly thơm phức khiến khách tê mê. Khách còn tê mê hơn nữa nếu chủ là phụ nữ đẹp, và mời uống rượu vang át-du phát xuất từ vùng Tôkay.

Văn Bình đã thưởng thức vang át-du từ bàn tay trắng nõn tháp bút của thần vệ nữ nên suốt đời vẫn nhớ. Rượu át-du không được chế tạo theo công thức quen thuộc, khi hái nho, người ta chọn những chùm lớn và mọng nước để nguyên trên cành phơi khô dưới nắng thu dịu dịu. Khi mùa thu sắp hết thì chùm nho trên cành đã khô nước, thu nhỏ lại, tiết ra mùi mật. Người ta hái đem về ép lấy chất mật và ủ với men thành rượu. Lệ thường, phải ủ từ 5 đến 8 năm mới ngon nhưng muốn thật ngon phải cất ba, bốn chục năm; thứ ngon thượng

hạng thường là ba, bốn trăm năm. Chẳng thế mà vua Lộ y 14 của Pháp đã phải khen ngợi rượu vang tôkay là tửu vương và cũng là vương tửu.

Uống rượu nho đặc biệt từ nhiều thế hệ, phụ nữ Hung không giống phụ nữ năm châu về khoản tình ái là vì thế. Tuy nhiên, đất Hung còn một sản vật khác gia tăng lửa yêu lên một bậc nữa.

Sản vật này là paprika. Tức là ớt. Dù loại ớt. Ớt đã trở thành món gia vị không thể không có của nền gia chánh bản xứ. Người ta ăn ớt để át mùi thịt cá tanh tươi, đắng này dân Hung ăn ớt với bất cứ món nào, thậm chí chiên khoai tây, luộc măng cũng bỏ ớt. Kỳ khôi hơn nữa, dân Hung còn khoai món sà lát trộn dấm với... ớt.

Gia vị này có công dụng kích dâm nên phụ nữ Hung thường yêu gấp hai, gấp ba người thường. Văn Bình lại thở dài nhẹ nhẹ.

Từ nhiều năm nay, chàng không được gặp lại giai nhân của chuyến bay lưu vong ngày nọ để uống rượu tôkay và nhắm với ớt paprika.

Bỗng chàng giật mình đánh thót. Chàng vừa nhớ lại một chi tiết quan trọng. Đêm qua Velana đã tỏ ra không được lưu loát khi trò chuyện bằng tiếng Nga. Thình thoảng nàng lại chêm vào một tiếng Hung. Thì ra nàng là phụ nữ Hung. Điều khiến chàng tin chắc nàng là phụ nữ Hung là một

đĩa bánh ngọt đặt trên bàn giấy của nàng.

Trời ơi, có thể mà chàng không biết! Đĩa bánh này là đĩa bánh rê-tét, bánh ngọt quốc hồn quốc túy của nước Hung cũng như hũ tiêu giá sống và phở đối với người Việt. Bánh rê-tét chỉ là bột cán mỏng, thật mỏng, càng mỏng chừng nào càng tốt chừng nấy, rồi trộn vào ít giọt mỡ nước cho béo, phủ lên trên ít mút trái cây, đem đốt lò. Bánh gồm nhiều lớp bột mỏng dè chận lên nhau, trông như hàng chục tờ giấy cạt-tông mỏng. Nghệ thuật của bánh này là cán bột thật mỏng, nhiều nhà hàng tây phương muốn học lõm song đều thất bại, ngay cả phụ nữ Hung cũng có rất ít người khéo tay cán được bột thật mỏng để cuốn bánh rê-tét.

Thảo nào... thảo nào Velana đã yêu một cách vũ bão!

Qua kẽ hở của mũ dạ, Văn Bình lại liếc trộm Velana. Kỳ diệu thay, khi ấy nàng cũng đang liếc trộm chàng. Phải có con mắt quang tuyến X như mắt của nàng mới có thể nhìn thấy nhõn tuyến lút của chàng bị vành mũ che khuất.

Tại sao nàng nhìn trộm chàng? Nàng thật tình yêu chàng ư? Cũng có lý. Nhưng nếu nàng là con người đa tình quá mức thì lẽ nào trộm Phán gián Bô-rét lại cho phép nàng cùng đi với chàng qua Anbani? Văn Bình không tin rằng Bô-rét thưởng công chàng bằng Velana. Tất nhiên nàng có nhiệm

vụ theo sát chàng. Con mắt của nàng khi ấy không phải là con mắt so. mới, lạnh lùng của người điệp viên số viết. Mà đó là con mắt rạo rực tình yêu. con mắt họ hồ say đắm...

Phi cơ bỗng trông trành.

Từ Nam tư qua Anbani thường có những cơn lốc trên thượng tầng không khí làm phi cơ trông trành. Đối với người thường coi phi cơ là giường ngủ, từng là hoa tiêu thí nghiệm loại phi cơ X của Hoa kỳ bay nhanh nhất thế giới, lại từng thông thạo nghệ thuật nhào lộn trên trời thì sự trông trành này không có nghĩa lý gì hết. Tuy vậy, chàng phải kiểm soát đi vào phòng vệ sinh lần nữa. Chàng bèn rút mù-xoa ra lau miệng, rồi vịn ghế hai bên lần lần bước từng bước một xuống phía dưới.

Chu-Ling vẫn tươi tắn như ngồi trên xa-lông phòng khách dưới đất trong khi bọn khoa học gia đực rựa ôm mặt, bịt tai, buột dây lưng chặt cứng. Chàng không dám nghĩ đến việc tạo một bộ mặt thiêu não nữa. Dường như đoán được thâm ý của chàng, Chu-Ling hé miệng cười nhỏ nhỏ. Nàng cười, cốt là cười với chàng song mắt lại nhìn ra chỗ khác. Văn Bình mê mẩn tâm thần hệt chân suốt ngã.

Chàng suốt ngã thật sự chứ không phải do... trò. Chàng phải bám lấy thành ghế của Chu-Ling và đứng lại. Chàng vội vàng lên tiếng:

— Xin cô tha lỗi. Tôi bị hơi mệt...

Chàng nói bằng tiếng Anh. Chu-Ling chưa kịp đáp thì cha nàng đỡ lời:

— Không sao cả đâu. Lúc ông lên máy bay, trông ông đã có vẻ mệt, dường như mất ngủ...

Địp may vô giá đã đến với Văn Bình. Cờ hạnh phúc tới tay, chàng còn ngần ngại gì mà chưa phát. Chàng tưởng phải đoàn bác học, đặc biệt là trưởng đoàn Chu-Yao mắc bệnh cấm khẩu, chàng không ngờ Chu-Yao lại lịch thiệp và dễ dãi đến thế.

Chàng bèn đáp:

— Vâng... tôi bị mất ngủ suốt đêm qua tại... trụ sở KGB. Tôi chẳng làm gì phi pháp, mà họ hăm dọa, đàn áp.

— Tôi biết, tôi biết. Tôi đã nghe những lời ông nói với họ tại sân bay. Ông cũng đi Anbani?

— Vâng, tôi là chuyên viên quảng cáo của công ty Maxman, Hạ uy di. Tôi đến Tirana để ký một hợp đồng quảng cáo với chính phủ cộng hòa nhân dân Anbani. Tôi tên là Kevin.

— Tôi là Chu-Yao. Hân hạnh được quen ông.

Nói đoạn Chu-Yao cúi xuống tờ giấy chỉ chỉ phương trình trải rộng trên đùi. Chu-Yao chỉ được quyền tâm sự như vậy. Và lại Văn Bình cũng không muốn y kể thêm nữa, vì mục đích của chàng là gạt chuyện với cô gái con gái cứng thơn thò của y. Trong khi hai người trò chuyện, Chu-Ling ngược mắt nhìn chàng. Ôi chao, cặp mắt của nàng

lúc ấy sao mà rộng thế, đen thế, nâu thế, ướt thế và sâu thế ?

Nàng chỉ ngó chàng mà không nói. Văn Bình muốn nói mà tiếng nói của chàng lại mắc kẹt trong cuống họng. Chàng vốn là một gã con trai tán gái bất thiệp và thao thao bất tuyệt, vậy mà đứng trước thần vệ nữ Chu-Ling chàng đâm ra mắc bệnh cà lăm.

Ngượng ngùng, Văn Bình muốn quay lại ghé ngồi, nhưng lại bị một ả tiếp viên mập mập bịt kín lối đi. Như vậy mà may, vì nếu quay lại ghé ngồi chàng đã mắc nhiên thú tội với toàn thể hành khách là chàng giả vờ xuống phòng rửa mặt để tán tỉnh người đẹp Chu-Ling. Chàng đành rảo bước về phía dưới.

Velana từ phòng vệ sinh bước ra. Nàng lườm chàng bằng đôi mắt sắc như dao cạo. Dường như nàng muốn cảnh cáo chàng «coi chừng, coi chừng, gái này không chịu thua đâu».

Chết rồi.. Velana ghen. Một khi nàng ghen, nàng sẽ làm hỏng kế hoạch của Bô-rét. Ruột gan rời như tơ vò, Văn Bình kéo cánh cửa sắt mỏng.

Trên bàn rửa mặt, chàng thấy một khẩu súng. Khẩu súng của Velana.

VI

Đêm đầu ở Tirana

ĐÓ là một khẩu Colt Agent, loại súng bỏ túi, rất nhẹ do Hoa kỳ chế tạo. Nòng trái khế của nó chứa được 6 viên cỡ trung bình, tầm bắn không xa song vô cùng chính xác. Nhân viên F.B.I. mặc thường phục khi đi công tác chìm hay dùng loại súng này. Colt Agent bằng thép cũng chỉ nặng trên 300 gờ-ram, vậy mà khẩu này lại toàn bằng nhôm, nòng được chế bằng một thứ kim khí cứng rắn mà nhẹ hơn thép.

Văn Bình tung hất khẩu súng trên lòng bàn tay. Nó chỉ nặng độ 150 gờ-ram là cùng. Nó nằm gọn trong tay chàng, bỏ vào túi nó chỉ lớn bằng gói thuốc lá đầu lọc. Loại bằng thép được bán trên